

PHILIPPI MELANCHTHONIS

PRAEMONITIO

ad Lectorem.

Initio admonendus est lector Christianus, contra Mahometi furores, praemunitioem hanc piam et salutarem tenendam esse. Ecclesia Christi profitetur doctrinam traditam per primos patres, prophetas, filium Dei et apostolos. Haec et prima est, et consentiens, et confirmata resuscitatione mortuorum, et aliis inusitatis euentibus, quos imitari diabolica potentia non potest. Agnoscimus igitur Ecclesiae doctrinam esse a Deo aeterno conditore omnium rerum traditam, et sine hoc uerbo nullas religiones recipiendas esse. Porro Mahometus palam fatetur, se prophetarum et apostolorum scripta abiicere, ac prorsus gignere aliud doctrinae genus. Quare hae recentes fabulae Mahometi nihilo plus mouere aut turbare Christianos possunt, quam ueteres furores Aegyptii, qui boues, feles, serpentes, tanquam numina colebant, et ab eis auxilium petebant.

Has superstitiones nihil dubium est, fuisse multo recentiores, quam uocem diuinam traditam Noe et eius filiis. Semper igitur nobis, qui scimus hoc uerbum per prophetas, Christum, et apostolos traditum, uere primum et diuinum esse, tenenda est regula, Nullas religiones sine hoc uerbo recipiendas esse. Ut abominamur Aegyptias superstitiones, Corybantum tympana, aut baccharum ululatus: sic Mahometi deliria abominanda sunt, quia pariter sunt extra prophetarum et apostolorum uerbum ac doctrinam. Nam Ecclesia uera Dei extracta est super uerbum prophetarum et apostolorum: nec ullus usquam Dei populus cogitandus est, qui non amplectitur, nec audit prophetarum et apostolorum scripta.

Hac sententia, quae est uerissima et certissima, primum praemuniendi sunt animi contra furores Mahometi. Deinde eruditus conferre doctrinarum genera potest. Quid aliud dicit Mahometus, quam quod ethnicae religiones tradebant? Nihil adfirmat de remissione peccatorum, euomit blasphemias in filium Dei, non docet quid sit peccatum, non monstrat causas humanarum calamitatum, nihil potest dicere de uera inuocatione in fide: denique eam doctrinam quae propria est Euangelii, totam abiicit. Ideo facile potest intelligi, et pugnare Mahometum cum prima doctrina tradita per prophetas et apostolos, et tantum particulam doctrinae rationis humanae de lege, seu de moribus retinere, in qua ipsa tamen multa insunt foeda, et ad barbaras illas nationes coniungendas accommodata, inter quas primum exarsit hoc incendium.

Nominatim profitetur se hostem esse iis populis qui inuocant filium Dei, et amplectuntur prophetarum et apostolorum scripta: et his populis hanc ipsam ob causam solam iubet inferri bella. Constituit igitur aeternum latrocinium, et

parricidia. Deinde coniugium prorsus abolet. nam Mahometus concedit duci, et abiici, et abiectas reuocari in thalamum, quot quisque uult priuato arbitrio. Haec longe dissident etiam a Moise, qui non concedit priuato arbitrio abiici uxorem, nec reuocari eam cum qua factum est diuortium. Quid quod nefarias libidines concedit, propter quas Deus non tantum quisque urbes, sed etiam saepe totas gentes deleuit.

Est igitur Mahometi secta confusio quaedam ex blasphemiiis, latrociniis, et flagitiosis libidinibus conflata. Hae sunt manifestae notae diaboli, quae deterrere homines debent, etiamsi propter regni potentiam uictorias, et successuum magnitudinem leuia ingenia minus abhorrent a tanta impietate. Sed Christianos scire oportet, Ecclesiam in hac subiectam esse cruci, et saepe imperia fuisse penes impias gentes.

Tertio et hoc utile est piis, quaerere ex ipsis prophetis et apostolis testimonia. Praedicunt post Euangelii propagationem Mahometi errores, eosque damnant. Nihil dubito, Daniele concionari de regno Mahometico, cum de paruulo cornu uaticinatur: quod inquit bellum inferre sanctis, et praeualere eis, et loqui sermones contra excelsum.

Non frustra haec praemonstrauit Deus ante Mahometum annis amplius mille ac de Mahometo dici, inde liquet, quia post Romani Imperii inclinationem in Oriente, primum extulit caput Mahometi factio, prima subitis successibus regnum peperit, quod caeteris potentia antecelluit. Concionatur autem Daniel de regno, quod collabente Monarchia in oriente grassaturum erat, et quidem nouas blasphemias contra Deum armis propagaturum. Vides igitur pie lector, clara uoce Dei damnatos esse Mahometi errores ac regnum.

Etsi autem liber Mahometi adeo refertus est prodigiosis fabulis, ut sani facile deprehendant autorem diabolum, qui talibus sannis deridet Deum et homines : tamen haec lectorem praemonui, ut si quid fortassis alicubi minus scurriliter dici uidetur, tamen sciamus totum hoc poema nihilo plus ad nos pertinere, quam Aegyptiorum portenta, qui feles et serpentes inuocabant.

Illud postremo cogitandum est, quanta sit ira Dei, qui propter impietatem hominum sinit grassari hanc teterrimam pestem, et uere subiicit orbem terrarum regi pessimo. Hanc iram pii deplorent, et sua poenitentia et precibus lenire studeant. Ecclesia iam multis seculis partim Mahometica peste, partim idololatria pontificis Romani uastata et attenuata est. quae ne penitus extingueretur, accendit Deus iterum Euangelii lucem, ut aliqui liberentur ab aeterna ira. Sed erit circa mundi finem, qui instat, exigua Ecclesia. Ideo oremus Deum, ut potentiam diaboli grassantis in impiis imperiis compescat, et finem blasphemiarum, idololatriae, et aliorum malorum faciat, et nomen suum glorificet, ac liberet Ecclesiam suam ab omnibus malis. Amen.